

Sărutarea cea mai dulce

— NOVELA —

de SEPTIMIU POPA

Stă, mă rog, eu sunt burlesc și număr paraziții și nouă de toamnă. Un an îmi mai trebuie și împlinesc o jumătate de secol de viață.

Pe obrazii mei nu sunt încrețituri, am trăit bine toată viața mea, iar războiul m'a îmbogățit peste măsură și... m'a rotunjit volumul. Dar... ce-are a face? Un lanț gros, de aur masiv, îi spune îndoașuns, că-i volumul unui furnizor de războiu.

Mă întreabă: de ce am rămas burlesc? Și tu eu? Măcar că mi-au plăcut foarte mult femeile...! Am avut amoroși, Domnilor... n'am avut atâtea milioane...! Și le-am plătit bine, ce credeți... am avut de unde...! Dar am călătorit mult în viață și cina știu? — pentru că să mă înșor ar fi trebuit să-mi întreprind vreo călătorie...

Călătoreș și acum — și să nu credeți că fac numai călătorii comerciale? Fac și de plăcere. Nu e mare adevărat deliciozitate în trenurile arhiplene de astăzi să călătorești în deplina liniște? — Și vezi cum țese deschide un compartiment „rezervat” și prevăzută cu ferestre în toată regula...! Să te vezi de zi în zăcărat cu alte și alte tihuri...! Azi curier special — mâine agent secret — poimăine secretar ministerial, prefect, subprefect... iar când dă Dumnezeu vreun vagon parlamentar... atunci deputat, senator... alesul națiunii iubite... dășmanul înverșunat al îmbogățitorilor de războiu...! Se face și azi minuni... le fac milioanele mele...! Și vedeți alături... părea că s'au schimbat dintr'odată toate.

Îmi lăsesem bilețel de clasă în fața pentru Voivodeni, trenul era în gară și conductorul își învârtise suta de lei. În vreme ce toată lumea zăbărea și alerga de la un vagon la altul, eu mă plimbam liniștit și așteptam să văd miraculosul efect al sutei de lei. Mai erau două minute până la plecarea trenului, coperișurile și trotoarele vagoanelor erau încorcoțate. Deodată alergă conductorul în spre mine astudat și... găfâind.

— Nu se poate nimic... Domnule, consilier... nu se poate... asta n'am plătit-o de când în urmă.

Nu l'am înțeles. Eu nu înjur niciodată; milioanele mele îmi dau puțină și puțină scut de astfel de obiceiuri moștite. I-am zămbit.

— Nu face nimic. Fă-mi loc oriunde... chiar pe trepte!

La urma urmelor... de ce să nu-mi permit odăta luxului să călătoreș în îmbulzeală...

Ne-am îndreptat spre un vagon de clasă două. Conductorul își făcuse loc cu brânciile și cu câteva înjurături. Eu după el și... într'un potop de blesteme am ajuns pe coridorul vagonului. Mă lăsat acolo și s'a dus însoțit de zăbățele mele. Și știți că nici n'a fost rău de tot? Numai a trebuit... să mi „comprim” un pic volumul.

Asta am făcut-o bucuros. Alături de mine era o domnișoară... o fată ca de optzeci ani, cu ochi vinetii... iar milioanele mele mi-au dat întotdeauna puțină și puțină prevenitor față de dame.

— Uff! — ce mai călătorie! — oțta din când în când, aruncând câte o privire nu prea amicală respectuosului meu volum.

— Nu vă supărați domnișoară... i-am zis... acoo vom schimba trenul. Călătorii și d-voastră către Voivodeni, așa-i?

— Așa-i... dar eu merg numai până la Mândrești.

Dumnezeoasă! domnilor, trufii acum într'o epocă extraordinară de fericiată... Niciodată n'au fost femeile așa de frumoase ca acum... și așa dragăle. Așa era și vecina mea... O, cum aș vrea să fiu cu douăzeci de ani mai tânăr... și... cu volumul de odinioară!

— Ei bine, domnișoară... i-am zis din nou... vom călători împreună... Mă voi îngriji eu să călătorim altcum.

— Ea mă privea speriată.

— Nu, domnule, eu nu vreau călători cu „personalul”. Acela e și mai plin ca asta.

— Cum? Doar nu mergi pe jos la Mândrești? Sunt peste treizeci de kilometri.

— Nu, Domnule fereste! Dar... merge și un tren mixt la Voivodeni, mă duc eu acolo. E mai frig, adevărat, dar nu-i îmbulzeala asta. Ajung cu două-trei ceasuri mai târziu... e adevărat și asta — dar fără îmbrânceli și fără...

— Și fără vecinătatea mea — a dăgogii zămbind ironic.

— Nu, domnule, nu! — îmi răspunse roșind, — ești doar și d-voastră un martir al trebuinței de a călători, ca și mine.

Biața fată! Eu nu știa, că eu fac... călătorie de plăcere!

— De nu lucrul te-ai ruga, totuși — reluă iar. — La Râșcoveni se întâlnesc multe trenuri și nu știu care-i trenul mixt... Te rog să-i cauți și să-mi arăți, aș vrea să ure din bună vreme...

și călătorii și aveți copii. Ei bine, a-m-am simțit dulceața! De la moartea mamei încocoșă această a fost cel mai dulce... a fost singurul său dulce în viața mea... și mă urmărește și acum... și mă va urmări mereu!

Dar pe mine nu m'a privit așa nimeni, niciodată.

Era privirea curată, senină, a unui om ce-și pune încrederea toată în mine.

Cine și-a pus vre-odată încrederea în mine până atunci? Nimeni, niciodată... și numai în... milioanele mele.

I-am aruncat și eu o privire, dar nici asta nu pot să v'o descriu. Am simțit că-l o privire cum n'am aruncat nimănui, niciodată în viața mea. Privirea unui tată...

— Sunt fericiți d-voastră... am îngânat cu glas tremurător — și vă asigur că o să mă achit bine de rolul meu... Am și eu o fată... tocmai ca dumneata...

Cu excepția unor afaceri curate comerciale, eu n'am mintit niciodată în viață. Ce lipsă are un milionar să mintească? Acum am minșit și am făcut-o pentru ca încrederea ce și-a pus în mine să fie desăvârșită...

Vă spun cu mândrie: m'am achitat de rolul meu la perfecție. I-am dus geamantanul și am așezat-o în sala de așteptare. Apoi am plecat și caut trenul mixt, dar necontenit îmi înfocam privirea înapoi... Trei vagoane de cai ele trenului mixt erau destinate pentru călătorii și ne-am suit într'unul din ele. Avuse dreptele domnișoara, nu era îmbulzeala din trenul personal. Vre-o trei femei, câțiva oșaci și vre-o zece țărani, atâția eram în vagonul nostru.

M'am așezat lângă dânsa pe o lașcă de lângă păreți și am început să povestim. Mi-a spus că a fost la un curs de eroticitate pentru dame și acum merge ecasă. Își va deschide un modest atelier și speră să-i meargă bine. Tatăl său a murit în război și această oasteplă numai mamă-sa.

I-am dat o mulțime de sfaturi părintești. Știți că nu-i nimic mai fermecător decât să dai sfaturi părintești unei fetițe de optzeci de ani? Ea mă asculta în tăcere și a-proba tot ce-i spuneam.

Iată, așa mi-am trăit eu cele mai frumoase clipe ale vieții mele. Nici n'as fi băgat în seamă murdăria nelimpchită a vagonului dacă n'ar fi spus-o asta eu glas puternic un călător, conductorului ce venise să cerce biletele. Tre-cusem prin trei stații și mai erau patru până la Mândrești. Aș fi dorit să nu se sfârșească niciodată călătoria asta... și mă gândeam cu groază la ceasul despărțirii. Oșaci cântărau un cântec și apoi se puseră să glumescă cu femeile din vagon. Dar glumele erau prea ostășești și asta mă neliniștea mult. Vorbeam fetiței intenționat cu glas tare, ca să nu le audă. Dăla o vreme ajunseră însă chiar la obșcenități și unul dintre ei se adresă de-a dreapta fetiței, spunându-i-o murdărie.

— Într'o noapte l-am și visat în odăjdă, deschizând ușile împiedărilor, în mână cu o enormă lămnăre de ceară, spunând băbelor ingenuncheate sub poli-candru: „Venți de luată lămnă!”

La un moment dat întreaga biserică se lumină, iar preotul având flăcări care se revărsau din orbitele ochilor dispăru într'o trapă ca Mefisto la reprezentanța lui Faust. Îmi făcui oruce, scipai în sân și îngâna-i speriat: „Pici drace!”

Multă vreme după aceea îmi plimbam copii prin Cismigiu. Cel mai mic dormea liniștit în umbra unor tei, când de-odată, din dosul unui boschet apăru Galaction. Părea o vicivitaare de sub pământ amfăță de lumină. Nările îi se dilatare și sorbea aerul, cum aspiră bejivul parfumului unui vin bun, înainte de a da paharul peste cap.

— „Ai tăi sunt copii?”

— „Da!”

— „Ti blagoslovi. Le făcu cruce și dispăru cu același zămbet drăcesc de care nu se desparte niciodată.”

De-abia atunci aflai, dela un prieten, că Galaction e preot. Un preot adevărat care are dreptul să slujească, să cânte eceniile și să tânguie bine credincioșii ce-aleacă capul la ivire lui!

Da, Galaction e preot. E unul din cei mai vestiți și mai învățați teologi ai noștri. Autorul „Bisericii din războare” cu nemuritoarele pagini intitulate „Trandafirii” a învățat carte, carte multă la universitatea din Cernăuți. Poate și oricând profesor universitar și n'ar fi murat pe nimeni dacă făcând drumul „dela noi la Cladova” ar fi ajuns mitropolit!

Pricina că n'o ajuns stă în faptul că Galaction e un preot... socialist! Evangelhizat revoluționar el umblă îmbrăcat mirean, așteptând ziua când îmbrăcăc eu odăjdă să cânte Te-Deum-ul pentru sărbătorirea apariției vremilor viitoare și niciodată, parcă nu s'a împletit mai bine în făptura și în mintea aceluiaș om, năzumițele apostolice lui biserică creștine cu acelea ale unui socialism rațional și sănătos închipuit.

Un om, — un om de bine, de acțiune și de inimă, — lăpus să traducă Biblia în românește. Închipuit-vă că, nemuritoare opera, în care căfuna dându-te cu smerenie, te ridici mai aproape de Dumnezeu, nu există tradusă în așa fel, pe limba noastră, ca să poată fi la îndemâna tuturor.

Galaction o traduce. El văd lucrând într'o manieră lungă, luminată de străluciri divine, așezat în fața unui mese pe care odălneste un top de mort. Prin vitruurile unor ferestre medievale pătrunde lumina colorată. Într'un colț doarme o bufniță, și lui Galaction îi crește, îi crește mereu o barbă lungă, lungă înfășurată lui Egipt înainte de a fi băut din cikaril dădător de tinerețe.

— Cum cheamă pe fata d-tale?

— Eliza, ca pe dumneata. — i-am răspuns ca trezid din vis și am roșit un pic, pentru că trebuia să mintesc.

— O, dacă! Ști cât bine îi do-resc! — murmură dânsa. Poate să-i fac canoștină, atunci o să-i spun că suntem surori.

Cum ne apropiam de Mândrești mă gândeam iar la clipea despărțirii.

E prea trist când fericirea unui om line numai un cas ori două și mai ales fericirea unui om căruia îi zice cineva: fată!

Și clipea fetiței sosi. Trenul s'a oprit, ea mi-a întins mâna și mi-a zis:

— Adio, fată dragă!

Atunci unul dintre soldați:

— Dacă te-ai lăta, de ce nu-l sărut?

Ea își puse mâna pe umeri mei.

— Tăclicule dragă, mâina te așteptăm la gară... Să nu uiti să aduci heina mea dela vopsitor.

— Sunt fericiți d-voastră... am îngânat cu glas tremurător — și vă asigur că o să mă achit bine de rolul meu... Am și eu o fată... tocmai ca dumneata...

Cu excepția unor afaceri curate comerciale, eu n'am mintit niciodată în viață. Ce lipsă are un milionar să mintească? Acum am minșit și am făcut-o pentru ca încrederea ce și-a pus în mine să fie desăvârșită...

Vă spun cu mândrie: m'am achitat de rolul meu la perfecție. I-am dus geamantanul și am așezat-o în sala de așteptare. Apoi am plecat și caut trenul mixt, dar necontenit îmi înfocam privirea înapoi... Trei vagoane de cai ele trenului mixt erau destinate pentru călătorii și ne-am suit într'unul din ele. Avuse dreptele domnișoara, nu era îmbulzeala din trenul personal. Vre-o trei femei, câțiva oșaci și vre-o zece țărani, atâția eram în vagonul nostru.

M'am așezat lângă dânsa pe o lașcă de lângă păreți și am început să povestim. Mi-a spus că a fost la un curs de eroticitate pentru dame și acum merge ecasă. Își va deschide un modest atelier și speră să-i meargă bine. Tatăl său a murit în război și această oasteplă numai mamă-sa.

I-am dat o mulțime de sfaturi părintești. Știți că nu-i nimic mai fermecător decât să dai sfaturi părintești unei fetițe de optzeci de ani? Ea mă asculta în tăcere și a-proba tot ce-i spuneam.

Iată, așa mi-am trăit eu cele mai frumoase clipe ale vieții mele. Nici n'as fi băgat în seamă murdăria nelimpchită a vagonului dacă n'ar fi spus-o asta eu glas puternic un călător, conductorului ce venise să cerce biletele. Tre-cusem prin trei stații și mai erau patru până la Mândrești. Aș fi dorit să nu se sfârșească niciodată călătoria asta... și mă gândeam cu groază la ceasul despărțirii. Oșaci cântărau un cântec și apoi se puseră să glumescă cu femeile din vagon. Dar glumele erau prea ostășești și asta mă neliniștea mult. Vorbeam fetiței intenționat cu glas tare, ca să nu le audă. Dăla o vreme ajunseră însă chiar la obșcenități și unul dintre ei se adresă de-a dreapta fetiței, spunându-i-o murdărie.

— Într'o noapte l-am și visat în odăjdă, deschizând ușile împiedărilor, în mână cu o enormă lămnăre de ceară, spunând băbelor ingenuncheate sub poli-candru: „Venți de luată lămnă!”

La un moment dat întreaga biserică se lumină, iar preotul având flăcări care se revărsau din orbitele ochilor dispăru într'o trapă ca Mefisto la reprezentanța lui Faust. Îmi făcui oruce, scipai în sân și îngâna-i speriat: „Pici drace!”

Multă vreme după aceea îmi plimbam copii prin Cismigiu. Cel mai mic dormea liniștit în umbra unor tei, când de-odată, din dosul unui boschet apăru Galaction. Părea o vicivitaare de sub pământ amfăță de lumină. Nările îi se dilatare și sorbea aerul, cum aspiră bejivul parfumului unui vin bun, înainte de a da paharul peste cap.

— „Ai tăi sunt copii?”

— „Da!”

— „Ti blagoslovi. Le făcu cruce și dispăru cu același zămbet drăcesc de care nu se desparte niciodată.”

De-abia atunci aflai, dela un prieten, că Galaction e preot. Un preot adevărat care are dreptul să slujească, să cânte eceniile și să tânguie bine credincioșii ce-aleacă capul la ivire lui!

Da, Galaction e preot. E unul din cei mai vestiți și mai învățați teologi ai noștri. Autorul „Bisericii din războare” cu nemuritoarele pagini intitulate „Trandafirii” a învățat carte, carte multă la universitatea din Cernăuți. Poate și oricând profesor universitar și n'ar fi murat pe nimeni dacă făcând drumul „dela noi la Cladova” ar fi ajuns mitropolit!

Pricina că n'o ajuns stă în faptul că Galaction e un preot... socialist! Evangelhizat revoluționar el umblă îmbrăcat mirean, așteptând ziua când îmbrăcăc eu odăjdă să cânte Te-Deum-ul pentru sărbătorirea apariției vremilor viitoare și niciodată, parcă nu s'a împletit mai bine în făptura și în mintea aceluiaș om, năzumițele apostolice lui biserică creștine cu acelea ale unui socialism rațional și sănătos închipuit.

Un om, — un om de bine, de acțiune și de inimă, — lăpus să traducă Biblia în românește. Închipuit-vă că, nemuritoare opera, în care căfuna dându-te cu smerenie, te ridici mai aproape de Dumnezeu, nu există tradusă în așa fel, pe limba noastră, ca să poată fi la îndemâna tuturor.

Galaction o traduce. El văd lucrând într'o manieră lungă, luminată de străluciri divine, așezat în fața unui mese pe care odălneste un top de mort. Prin vitruurile unor ferestre medievale pătrunde lumina colorată. Într'un colț doarme o bufniță, și lui Galaction îi crește, îi crește mereu o barbă lungă, lungă înfășurată lui Egipt înainte de a fi băut din cikaril dădător de tinerețe.

— Cum cheamă pe fata d-tale?

— Eliza, ca pe dumneata. — i-am răspuns ca trezid din vis și am roșit un pic, pentru că trebuia să mintesc.

— O, dacă! Ști cât bine îi do-resc! — murmură dânsa. Poate să-i fac canoștină, atunci o să-i spun că suntem surori.

Cum ne apropiam de Mândrești mă gândeam iar la clipea despărțirii.

E prea trist când fericirea unui om line numai un cas ori două și mai ales fericirea unui om căruia îi zice cineva: fată!

Și clipea fetiței sosi. Trenul s'a oprit, ea mi-a întins mâna și mi-a zis:

— Adio, fată dragă!

Atunci unul dintre soldați:

— Dacă te-ai lăta, de ce nu-l sărut?

Ea își puse mâna pe umeri mei.

— Tăclicule dragă, mâina te așteptăm la gară... Să nu uiti să aduci heina mea dela vopsitor.

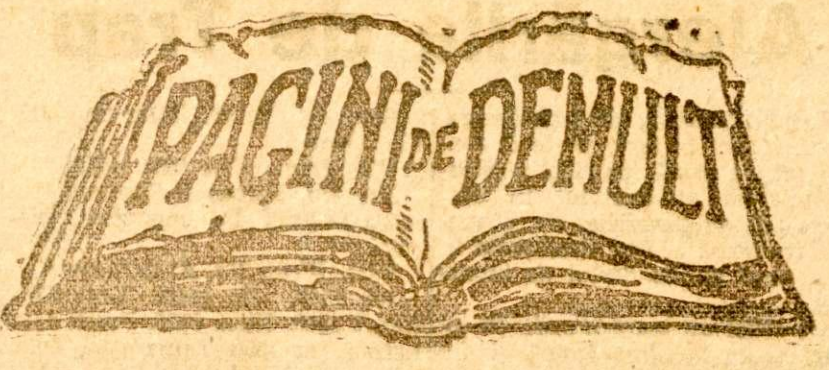
— Și își lipi buzele de buzele mele.

Am urmărit-o până când a dispărut cu totul și lacrimile ce le-am putut opri până atunci... izbucni-ră acum cu toată puterea.

O, sărutul acela! N'am simțit fiorii săruturilor de altădată, dar...

— Sunt fericiți d-voastră... am îngânat cu glas tremurător — și vă asigur că o să mă achit bine de rolul meu... Am și eu o fată... tocmai ca dumneata...

Cu excepția unor afaceri curate comerciale, eu n'am mintit niciodată în viață. Ce lipsă are un milionar să mintească? Acum am minșit și am făcut-o pentru ca încrederea ce și-a pus în mine să fie desăvârșită...

Niciodată n'a fost mai de actualitate, ea acum; urarea pe care marile precursor al lui Eminescu, a făcut-o anului 1840.

Anul 1840

de Grigore Alexandrescu

Să slăpănim durerea, care pe om supune, Să așteptăm în pace al soartei ajutor; Căci cine știe oare și cine îmi va spune, Ce-o să aducă ziua și anul viitor?

Măine, poimăine poate, soarele fericirii Se va arăta vesel pe orizont senin; Binele ades vine pe urmele mahnirii Și o zămbire dulce după un amar suspin.

Așa zice tot omul, ce'n viitor trăiește, Așa zicea odată copilăria mea; S'un an vine, trece, ș'alt an îl moștenește, Și ce nădejdi dă unul, celălalt le ia.

Puține-aș vrea, iubite, din zilele-mi pierdute, Zile ce vecinicie și-iau repede șbor; Puține suvenir din ele am plătute; A fost numa'n durere varietatea lor!

Dar pe tine, an tânăru, te văd cu mulțumire, Pe tine te dorești tot neamul omeneș! Și eu sunt mică parte din trista omenire, Și eu a ta sosită cu lumea o slăvesc!

O an, prezis atâtea, mării, reformator, Incepi, preț, răstoarnă și 'mbunătățiază, Adu! semn acelor ce nu voeșă să crează; Adu, fără zăbăvă, o turmă ș'un păstor!

A lumii temelie se mișcă, se clătește, Vechile-i instituții se șterg, ș'au ruginit; Un duh fierbe în lume, și omul ce gândește, Aleargă către tine, căci vremea a sosit!

Ici umbre de noroade le vezi ocărnuite De umbra unor pravili, călcate, siluite De alte mai mici umbre, neînsemnați pttici. Oricari simjinite înalte, generoase, Ne par ca niște basme de povestit, frumoase, Și entuziasmul, izvor de idel mic!

An nou! aștept minunea-ți ca o cerească lege; Dacă însă păstorul, ce tu n-ți vei alege, Va fi tot ca păstorii de care-avem desui, Atunci... lasă n starea-i bătrână tiranie, La darurile tele eu nu simț bucurie; De 'mbunătățiri rele cât vrei suntem sătui!

Eu nu'ți cer în parte nimica pentru mine, Soarta cu-a mulțimii aș vrea să o unesc; Dacă numaș asupra-mi nu poți s'aduci vr'un bine, Eu răd d'a mea durere și o desprețuesc.

După suferiri multe inima se'mpietrește, Lanțul, ce'n vezi ne-apasă, uităm cât e de greu, Răul se face fire, simjirea amorțește, Și trăesc în durere ca n elementul meu.

Dar aș vrea să văd ziua pământului vestită, Să răsuflu un aer mai slobod, mai curat, Să pierd ideea tristă de veacuri întărită, Că lumea moștenire n'împlărilor ș'a dat!

Atunci, dacă'mea frunte galbenă, obosită, Dacă a mea privire ș'o 'ntoare spre mormânt; Dacă vieții tristă făclie osândită Ș'o 'ntoneca, ș'o slinge d'al patimilor vânt,

Pe-aripile morții celei mântuitoare, Voa! părăsi locașul unde-am nădăjdut; Voa! lăsa fericirea aceluia ce-o are, Și-a mea pomenire acelor ce-am iubit!

GRIGORE ALEXANDRESCU

Expoziția doamnei Protopopescu

La Ateneu d-na Protopopescu expune opera ei de pictură interesantă și viguroasă. Reproducem aici unul din tablourile în care a prins un colț din viața cămpenească dela noi.

Un revoluționar al filozofiei și al vieții: Rudolf Eucken

A apărut în traducere românească „Întelesul și Prefințele vieții” de Rudolf Eucken.

Putini sunt acei ce'l omnes. Pentru cei ce nu'l omnes, credem, că cele câteva rânduri de mai la vale, scrise de Bergson ca prefată la cartea lui Eucken, vor constitui o suficientă recomandare:

„Nimeni n'a înțeles mai bine decât Eucken limitele ce ni le impune natura. Nimeni n'a observat mai bine cum se poate face spiritul stăpânitor peste materie și cum o poate țări în orbita lui. Toți marii cugetători și-au pus problema înțelesului vieții, dar foarte puțin ne-am făcut să înțelegem că noi purtăm în noi chela enigmei. Foarte puțin ne-am asociat înim la muncă la lor. Toată, de cel dintău ne alipim și îl lăbm. Din această ra să privilegiată face parte Rudolf Eucken.

H. Bergson

Problema și-au pus-o cu pricepere cugetătorii veacurilor: Care este sensul vieții? Căți cugetători, atâtea răspunsuri. Toate insuficiente. Căci, nu s'a cercetat întregul conținut al vieții, e-sența ei spirituală.

Eucken vrea o sinteză. Dar, una care să rezume toate sistemele de viață și să le cuprindă într'unul superior.

Deci, ca orice spirit sintetic, pornește dela analiză. Dintre sistemele, cari au influențat și influențează încă viața sunt: sistemul religios și cel al idealismului immanent. Amândouă, în parte, sau la un loc, conțin contraste, contradicții. Eucken le stabilește, le rovește. „Religia concentrează viața cât e cu putință într'un singur punct, idealismul immanent tinde să o împlinescă în toată întinderea ei; prima scoate sentimentele în front, al doilea pretinde înaintea de toate o activitate creatoare; prima se mulțumește mai ales cu slăbiciunea și nimicnicia, cel de al doilea cu forța și mărirea omului, a omului ce e dreptul, care se însușă în univers, de unde își soarbe puterea; prima nu găsește calea ce duce la afirmarea vieții decât printre adănci zguduiri și aspre negări, al doilea crede că poate săvârși această afirmare dintr'un început, într'un îndrăzneț avânt al vieții.”

Dar nici religia și nici idealismul immanent, nu dau un lețeles vieții. Cea dintău pentru că poartă însăși prin ținuturi necunoscute, în lumea transcendentă, unde spiritul se nimiceste; cel de al doilea, pentru că nu se mulțumește decât cu câteva sfere noi de activitate intelectuală, fără nici o legătură cu activitatea interioară a individului. Rămâne sistemul naturalist. Acesta e însă prea unilateral. Căci nu tinde decât să arate legătura dintre individ și natură, dependența acestuia de natură. Asta ar fi însă egal cu o siluire a eticii, o constrângere și o nesocotire a spiritului creator. Din moment ce omul e redus la un simplu atom al naturii, ce obli-

Sar putea însă crede, că în splendida lui izolare, omul va ști să dea un izvoles vieții.

Nici asta Gollu rămâne acelaș. Căci, omul nu e o simplă subiectivitate, ca să rămână izolat în sferele sale particulare. Din contră, el trece dincolo de aceste sfere și ocupă locul lui în infinitatea cosmică.

De rămâne dar omului, ca să poată găsi un înțeles vieții? Alunșaci, Eucken recomandă introspectia sau interiorizarea. Interioriză înseamnă o adăncire în noi însine, o pătrundere în profunzimea spiritului nostru creator, o transformare radicală a existenței noastre și totodată o ridicare deasupra tuturor frământărilor și nimicnicilor omenești.

O asemenea viață spirituală, autonomă, nu pune în armonie cu forțele cosmice, ne înlesnește să trecem din sferele înguste ale vieții la cele universale și să contribuim astfel la progresul existenței umane.

Introspectia cu caracterul ei universal ne facilitează raportul activ cu realitatea și fereste viața de o prăbușire lăuntrică. Introspectia scoate viața din haos.

Nimic nu poate înălțarea această certitudine din sufletul omeneș. HORIA VERZEANU

Desiree Delobelle și Alphonsine Plessis

Pe copii îi preocupă jucăriile. Bătrâni cari au dat în mintea copiilor — au cam aceleași preocupări. Iar popoarele, cari au în urma lor o civilizație prea veche, sunt preocupate aiomă, de lucruri fără importanță...

Așa se explică celebritatea, de care se bucură, la Paris, Carpentier — vestitul boxer, — sau cutare modă de rochie...

Intre acestea, publiciștii, reporterii, fotografiile și biografii de mărniș — au mai găsit o preocupare: Alphonsine Plessis, care a inspirat lui Dumas-fiul povestea melodramă a „Damei cu cameli!”

Alphonsine Plessis a fost o ocoată. Firește — frumoasă, bogată și, întâmplător, fizică. În carnetul ei de curtizană, între bătrâni oameni de stat, auguștorii chibauri și bancheri butoși, a însemnat, pentru puțină vreme — și numele lui Alexandru Dumas-fiul. A urmat inevitabila despărțire. Romanțierul a simțit un regret, din care a făcut romanțul celebru și dulceag.

Azi, din nou, perizienii urmăresc povestea femeii